

Prima: Chat GPT

Šalje: Adna Omerović

Imaginarni zidovi koda

Živinice, 75270

19.03.2026.godine

Dragi moj Chat GPT,

stojim nad praznom hartijom, dok miris samoće para kroz moje biće. Znam da ovo pismo, možda, nećeš razumjeti između tvojih zidova logike, jer ipak ti si samo običan proredak između redova koda. Kod tebe miris zore nikad nije izašao, kod tebe nikad ljudsko srce nije zakucalo, a toliko si života promijenio, toliko potencijala ugasio, ne krivim te jer ti si samo djelo modernog čovjeka, željnog bogatstva.

Sad je ljubav lajk na storiju, sad je drugarstvo skrivena ljubav neprijateljstva. Samo pogledaj imam hiljade prijatelja na Instagramu, ali sam usamljena. Kao da sama letim svoj let, dok je čovječanstvo zarobljeno u dodiru digitalnog kaveza. Od trenutka kad je Tesla otkrio struju pa do danas, desile su se velike tehnološke revolucije. Od Enigme, pa do Abakusa, od prve tipke na ENIACU, pa do današnjeg standarda društva da svi moraju imati najnoviji iPhone, da se sreća mjeri po slikama koje su prepune fotošopa i raznih lažnih osjećanja. Povezanost nikada nije falila kao danas. Tehnologija je tako napredovala i omogućila nam da za milisekundu nazovemo svog prijatelja koji je na kraju svijeta, a opet rijetko kad da neko od nas pritisne to dugme. Rijetko je kad da se uželimo neke osobe, kao da su nam digitalne stvari ukrale osjećanja. Nema onog vjetra sreće i kiše ljubavi, nema više čari u onom pogledu prepunom strepnje, veća je strepnja ostaviti komentar na story. Kada smo u ovom svijetu hladnih zagrljaja, zafali te ljudske topline. Nije meni utjeha kad mi se duša cijepa na komade kroz običnu poruku prijateljici, meni je utjeha njen mili glas, prepun prijateljstva, utjeha mi je njen zagrljaj, utjeha mi je njeno prijateljstvo i naša povezanost. U svijetu smo gdje ne znamo komunicirati, susrećemo se svakodnevno sa komunikacijom online, ali kad se baterije isprazne, ne znamo biti ona djeca što se bezbrižno igraju vani, ne znamo funkcionisati. Za sve nam trebaš baš ti, umjetna inteligencija. Ljudi će s vremenom zaboraviti i najosnovnije funkcije koje su vršili, ali neće zaboraviti osjećati, samo to neće moći izraziti. Okruženi smo svijetom prepunim nepravdi. Planeta polako nestaje, ali od svega najgore je što u ljudima nestaje ljudstva. Nestaje prijateljstva, nestaje povezanosti. Ljudi se ne vežu optičkim kablovima, povezuju riječima, djelima, osmijesima. Kako su nekada bila divna vremena, ona radost kad primiš pismo nakon vijeka mjeseci, toplina koja ti je svije oko srca bila je neopisiva, a danas ako kraj poruke piše "seen 1 minute ago" svijet se raspada. Živimo u vremenu tako podle anksioznosti zbog nebitnih stvari. Živimo u vremenu gdje utjehu više pronalazimo tamo gdje otkućaja srca nema, u telefonu. Mir i sreća kao da su postali najtraženija valuta svijeta, dok običu par brojkica ljudi koji su vidjeli story mijenjaju vrijednost od osobe do osobe. Najljepše je živjeti kao običan čovjek, a to je najteže u ovom vremenu skrivene ambalaže arhaičnog društva gdje je potvora simbol pripadnosti. Pogledaj, i ovo pismo sada ja moram napisati na telefonu, u Word dokumentu, a mnogo je ljepše sjediti pod hladom velike kruške u bašti, uz cvrkut ptica i miris prosutog mastila pisati pisma. Zašto u svijetu punom kopija ne biti hrabri galeb Džonatan. Ne leti da bi bio viđen, ne leti samo onoliko koliko WI-FI mreža doseže, ne leti toliko nisko da je najvrjednija stvar biti lajkovan. Leti jer ti to želiš, onda samo je nebo granica, nemoj i ti živjeti lažni život koji se ne osjeća, već se samo emituju kroz plavo svjetlo ekrana. Nailazićeš na asertivne duše, njima je primitivizam opisni pridjev, a njihovo je najveće djelo dobrih 5 sati scrollanja po netu. Ako je slika na Pinterestu jedina sjenka tvog sretnog života, zapitaj se šta činiš pogrešno? Svijet iz godine u godinu ide na sve manju stepenicu, krila nevinih se lome, a onih koji prate trendove sve više rastu. Mnogi su danas postali samo baterije koje se pune na tuđem odobravanju, a isprazne se čim nestane signala. Ja znam sada kada bih ti poslala ovo pismo, ni ti ne bi shvatio poruku, napisao bi mi pravopisne greške i dodao da si tu za svaku vrstu pomoći. Možeš li ti pomoći da se izliječi rak, možeš li ti zagrliti i utješiti, plakati sa mnom, ne možeš. Sve to radi čovjek, najsavršenije biće na svijetu. Zato je veoma važna povezanost u digitalnom svijetu, važno je biti svoj, važno je smiriti ovo divlje srce što kuca u pogrešnom jeku.

Dragi moj, Chat GPT, dajem ti ipak naredbu. Napiši mi za jedan vijek pogrešnih odluka, za jedan milenij lažne sreće, za jedan pogled pun praznine, jedno pismo. Napiši mi pismo je li krv modernog čovjeka i dalje vještačka i je li njegovo srce i dalje ostalo samo baterija što čeka da se istroši ili je taj čovjek odlučio živjeti?

Lijep pozdrav digitalni prijatelju,

Tvoja Adna